

Na ruce mám dva prstýnky. Jeden zlatý s briliantem, který jsem dostala od D. za Elišku, druhý je „čerstvý“, ten jsem před pár dny dostala od Milady. Přivezla ho z Ameriky, z čínské čtvrti. Prsten je nazelenalý, z jadeitu a ten prý nosí štěstí! Ať prosím přinese štěstí i mně.

4. září, 8:13, Stockholm, cimříčka na ambasádě

Ranní káva dopita. K tomu měkoučká vanilková buchotka. Poslední dobou jsem se naučila takovou babičkovskou věc. Dám si třeba kousek bábovky do pusy, hned nato si loknu kafe, počkám, až se mi z toho udělá kašička, a tu pak polykám. Chutná mi to, baví mě to.

Je báječný klid a má to své kouzlo, probudit se do slunečného dne na české ambasádě ve Švédsku. Venku je krásně a nás určitě čeká hezký den. Ředitelka Českého centra nás bere na projížďku, abychom s kameramanem natočili záběry do reportáže. Nemůžu nikde najít její vizitku, včera mi ji dala a já ji nemám, zase jednou jsem se nesoustředila, když jsem tu kartičku někam odkládala. Ach jo. Když ji nenajdu, řeknu si o novou, to je jasné. Nemůžu si pomoci, ale je to vzrušující, takhle cestovat po světě.

Prý se tady vrací PET lahve, jako že jsou zálohované. To mě dojalo, to je přece strašně ekologické! A taky si tady maminka od malého dítěte nemůže dovolit zůstat tři roky na mateřské, tak jako u nás, rodina by prý zbankrotovala. Paní ředitelka má rok a půl starého chlapečka a ten už chodí do školky. Svěřila se mi, že cítí, že je to brzy, ale když si chce udržet práci, nic jiného jí nezbyvá. Zmínila i klasickou mateřskou rozpolcenost, že když dělá práci, má výčitky, že není s dítětem, a když je s dítětem, má zase pocit, že nedává tolik své práci.

Končím, protože se chci ještě trochu nalíčit, za chvíli vyrážíme do města.

5. září, Stockholm, 9:37, cimříčka v podkroví na ambasádě

Buchotka snědena, téměř dvě kávy vypity, za chvíli jdeme s kameramanem pořizovat další záběry z centra Stockholmu. Tentokrát opravdu jdeme, pěšky, bez paní ředitelky. Taky potřebujeme dotočit anketu. Ptám se místních, jestli znají nějaký český film nebo českého filmového tvůrce. Včera jsem začala a vyšlo najevo, že nikdo nic a nikoho nezná! Jeden mladý kluk zmínil Rumcajse, Makovou panenku a Arabelu (nakonec se ale ukázalo, že je původem Polák) a jedna paní zmínila Emira Kusturicu. Jinak bylo samé „no“, „no“, „no“ a v „no“ asi budeme dnes pokračovat. Možná ta moje otázka není úplně šťastná, nevím, jak bychom na tom byli my – Češi, kdyby nás Na Příkopěch zastavila švédská redaktorka a ptala se na švédské filmové tvůrce. Určitě by padala jména jako Bergman, ale zmínil by někdo i některý z jeho filmů? Já ne. Ostuda, ostuda, ostuda! To musím napravit. A teď se jdu upravit.

12. září 2008, Den Haag

Další filmový festival. Tentokrát v nizozemském Haagu. Město má fantasticky pozitivní náladu. Já mám fantasticky temnou náladu, chmurnou. Předevčírem jsem se dozvěděla, že D. má dívku. Napsal mi do esemesky, že se občas s někým rád vidí a rád baví. To znamená, že s někým i spí. Je mi z toho tak špatně, že občas zapomenu dýchat. Psát tyto řádky mi vůbec nedělá dobře. Předevčírem jsem se z té zprávy a ze žalu opila. Po slavnostní premiéře filmu *Tobruk*. V letadle mi pak málem praskla hlava. A když jsme na amsterodamském letišti čekali na kufry, dvakrát jsem odbíhala zvracet na záchod. Bylo mi stydno, protože na kufry čekal i režisér Jiří Menzel, který je čestným hos-